

осждаат своите ближни, те искат щото техното презрение да бжде всеобщо, общеобезателно. Нещо повече: те ще се почувствуват удовлетворени само тогава, когато цел свет почне да презира осждените от тех и когато даже сжвеста на осждения мине на техна страна. Каква по-голема жестокост от тази.

И при все това книгата на Михайловски О т р а з в а л а к ж м п р о в а л а. ние считаме за една от най-оптимистичните му произведения, въпреки пресилено черния фон на картината и уродливите, фигури, що семеркат по нея. Верата на автора в доброто, в това безсилнода направи хората по-добри космическо добро, все го крепи. И през този гжст непроницаем нравствен мрак, човек прозира онзи светъл фон, на който се открива чистата, макар и безжизнена фигура на Ева Кабзамалова.

Но както у положителните така и в отрицателните типове, нема нито една художествена щриха, нема оттенжци и полутонове, които дават да се чувствува индивидуализирания образ като образ на жив човек. И ако отрицателните типове говорят по силно на нашето въображение отколкото положителните, това не е техната художествена определеност, завършеност, а широката им популярност в днешния наши живот. При най-слабо поместване живота напред, те ще си останат сухи контури и нищо о вече. В портретите на тези типове, макар и претрупани от епитети можеш лесно да прозреш живите образци, на които в повечето случаи, само неколко размествени букви откриват истинските им имена. Затова те нито вжлнуват нито изумяват; всекидневните случки са много по-пикантни, по-гадостни, та са ни отнели способността да се вжзмушаваме. Напусто са кресжците на автора, напусто проливащето повдигнато от джн сжрдце негоувание. Действителността конкурира и най тжмните негови картини; тя е взела това, което той очаква от нас. Каква полза тогава от всичкия този кресжк? Аз мисля че сега е време за мжлчание. Нека всеки смжлчан, потжнал в сесе си, почака да узреят плодовете и ценностите на една по-виша морална личност. Бжрзането изскубва нежните едвам покарали коренчета на добродетелите в сжрдцето и ако често се повтаря това, сжрдцето ще изгуби способността да открива елементи за нов по-виш характер.

Вжрху отделни образи не струва да се спираме много. Авторски грех е, че той вместо да подбере само необходимите елементи и след като ги асимилира да сжздаде художествени образи, които да бждат не само работа на нашия и без туй уморен ум, но и храна за нашата душа, сок за нашите нерви, ни е дал само фотографирани сцени от живота.